

Moja življenjska droga

Spoznaš, da je na tem svetu dosegljivo vse, kar si želiš. Če si seveda za dosego cilja pripravljen dati del sebe.

TOMAŽ KOVAČ, Ironman triatlonec in magister farmacije

Po goleni naključju sem leta 2002 na dopustu spoznal organizatorja šprint triatlona v Kočevju. Po toliko letih vse prej kot športnega načina življenja je beseda dala besedo in čez en mesec sem stal na startu svojega prvega triatlona. S pravim gorskim kolesom. Kako sem strmel v specialke, saj nikoli prej v življenju, razen tisti mesec, nisem kolesaril. Tekmo sem preživel, toda komaj. Že po plavanju sem bil povsem izčrpan. Nekaj časa nisem hotel slišati za triatlon, vendar ljubezen je bila rojena. Začel sem tekmovati na krajših razdaljah in sanjal o več, želja je tlela v meni, ko sem počasi začel vsrkavati skrivnosti triatlona, poslušal izkušene mačke - IRONMAN: 3.800 metrov plavanja, 180 kilometrov kolesarjenja in 42 kilometrov teka.

Z velikim zagonom sem se lotil priprav. Čaranje iz dneva v dan, ura tu, dve uri tam, plavanje pred službo, zvečer fitness, ko se otopli, brž na kolo, dolgi tek enkrat na teden, pa spet kolo, tek, plavanje. In veliko zdrave hrane, sadja, testenin, rib, vode, nepogrešljiv kozarec rdečega vina. Pri prvem Ironmanu v Švici leta 2007 so mi zadnji kilometer pred ciljem stopile solze v oči.

Zmagoslavno sem dvignil roke proti nebu. Zmagal sem. Premagal sem samega sebe. Uresničila se mi je tiha želja ki je tlela v meni dolgo, dolgo ..

Naslednjo sezono sem svoje življenje obrnil na glavo. Želja po osvojitvi norme za Havaje je bila ogromna, vendar najprej se je treba kvalificirati na enem izmed 22 uradnih Ironman triatlon tekmovalj, ki štejejo kot izbirna tekmovalja za oktobrsko Svetovno prvenstvo na Havajih. Od

50.000 tekmovalcev se jih kvalificira le 1.500 najboljših, kar pomeni, da se je treba na izbirnem tekmovalju uvrstiti med prve 3 % nastopajočih. V drugem poskusu leto pozneje sem v daljni Braziliji dobesedno eksplodiral. Z osebnim rekordom 9 ur in 35 minut sem se uvrstil na 28. mesto od 1.300 nastopajočih in naslednji dan v rokah držal tako zeleno kvalifikacijsko vstopnico. Po svojih sposobnostih sem havajsko svetovno prvenstvo sklenil na 392. mestu, s časom 10 ur in 11 minut, in bil ves čas bivanja na Havajih in na sami tekmi v popolni ekstazi. Plavati v valovitem oceanu, se pognati proti vetru in dirjati na kolesu med polji z lavo ter na koncu odteči klasični maraton. Vse to pri relativni vlagi okoli 70 % ter temperaturi nad 30 °C! Mesto Kona gosti triatlonsko smetano, najboljše fizično pripravljene Zemljane. Večkrat sem se moral uščipniti, da sem dojel, da sem res tam. V petih letih sem prehodil trnovo pot in se iz čiste ničle povzpел na Havaje.

Ironman ne blefira. Zraven ne spusti polovičarjev. Tu ni bližnjic, ker je v bistvu Ironman ena sama pot. Posuta s trnjem, luknjami, odpovedovanji, napor. Hkrati pa odpre neizmerne človeške potenciale, ki jih vsi nosimo v sebi. Ogromno te nauči. Spoznaš se bolje, kot bi si lahko predstavljal. Spoznaš, da je na tem svetu dosegljivo vse, kar si želiš. Če si seveda za dosego cilja pripravljen dati del sebe in se žrtvovati. Je adrenalinsko, naporno, za amaterja ob službi še mnogo težje kot za profesionalca, vendar te neizmerno bogati. Ne znam opisati in ne najdem besed za fantastične občutke, ki te preplavijo, ko prečkaš ciljno črto.

Uspelo mi je lani in tudi letos, ko sem se na Kitajskem, v eni izmed najbolj peklenskih tekem v 31-letni zgodovini Ironmana, pri 90 % vlagi in 45 °C z osvojenim 18. mestom absolutno še drugo leto zapored uvrstil na Havaje.

Aloha.

(JOYFIT | POLETJE 2009)